



**FRIENDSHIP SEASON**  
**- it never gets old -**

<https://www.facebook.com/filarmonicaolteniacraiova>

**VINERI, 20 IANUARIE 2017, ORA 19:00 /**  
**FRIDAY, 20 JANUARY 2017, 19:00**

DIRIJOR / CONDUCTOR  
**MIHNEA IGNAT**

SOLIST / SOLOIST  
**VICENTE HUERTA**  
vioară, SPANIA / violin, SPAIN

*În program / Program:*

**Edouard Lalo:** Simfonia spaniolă pentru vioară și orchestră, op. 21  
Symphonie espagnole in D minor for Violin and Orchestra,  
Op. 21 (durata: aprox. 30')

- *Allegro non troppo*
- *Scherzando. Allegro molto*
- *Intermezzo. Allegro non troppo*
- *Andante*
- *Rondo. Allegro*

***Pauză / Intermission***

**Piotr Ilici Ceaikovski:** Simfonia nr. 4 în Fa minor, op. 36 (aprox. 43') /

**Pyotr Ilyich Tchaikovsky:** Symphony No. 4 in F minor, Op. 36  
- *Andante sostenuto - Moderato con anima - Allegro vivo*  
- *Andantino in modo di canzone*  
- *Scherzo: Pizzicato ostinato. Allegro*  
- *Finale. Allegro con fuoco*

**ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII "OLTENIA" /**  
**"OLTENIA" PHILHARMONIC'S SYMPHONY ORCHESTRA**

**MIHNEA IGNAT**

Născut la Craiova în 1980, Mihnea Ignat este dirijor principal și director artistic al *Orchestrai Filarmonice a Universității* din Alicante (Spania) din anul 2005 și profesor de muzică de cameră în cadrul aceleiași instituții. În stagiunea 2009 - 2010, a ocupat concomitent și poziția de dirijor asociat al *Orchestrai Simfonice Naționale* a Republicii Dominicane. Începând din februarie 2010, lucrează ca asistent al celebrului dirijor rus Dmitri Kitaienko, iar din octombrie 2012 este și asistent al maestrului Jesús López Cobos. A absolvit secțiile de dirijat și compoziție ale *Universității Naționale de Muzică* din București, urmând în continuare cursul de masterat în stilistică dirijorală ale aceleiași universități, cu Horia Andreescu. De asemenea, a participat activ la numeroase masterclass-uri, unul dintre cele mai importante fiind cel din cadrul *Academiei de Vară Prag - Wien - Budapest*, pentru care a primit o bursă de participare din partea *Universității de Muzică și Arte Plastice* din Viena. În octombrie 2010, a câștigat *Premiul Special al Filarmonicii "Toscanini"*, în cadrul celei de-a IX-a ediții a *Concursului Internațional "A. Toscanini"* de la Parma, Italia. A fost premiat de asemenea în cadrul concursurilor organizate de *RTÉ National Symphony Orchestra* (Irlanda), *Orquesta Sinfónica de Bilbao* (Spania), *Orquesta de Córdoba* (Spania) etc. A colaborat cu renumiți soliști, precum Mariana Nicolesco, John O'Connor, Ning Feng, Alexandru Tomescu, Monika Leskovar, Suzanne Murphy, Viktor Derevianko, Cristina Anghelescu, Celine Byrne, Filip Papa, Bruno Vlahek, Erzhan Kulibaev etc. În august 2007, *Televiziunea Română* a realizat un film-portret de 30 de minute, dedicat dirijorului Mihnea Ignat.



Mihnea Ignat is one of the leading Romanian conductors of his generation. Born in Craiova in 1980, begins studying piano and then goes on to study Composition and Orchestral Conducting at the *National University of Music* from Bucharest. He graduated in 2005 with the highest distinctions and immediately followed the Conducting Master Course at the same University with the renowned Romanian conductor Horia Andreescu. He completed his education with a

scholarship at the *Universität für Musik und Darstellende Kunst* in Vienna and participate in various conducting master classes.

Since September 2005 he is Artistic Director and Principal Conductor of the *Philharmonic Orchestra of the University* of Alicante, Spain. His work with this orchestra has been hailed as "marvellous" by local and national critics. He conducted the orchestra to great acclaim in such halls as *Auditorio Nacional de Madrid*, *Auditorio de Zaragoza*, *Auditorio de Murcia*, *Auditorio de Alicante*, etc. During the 2009/10 season he was also Associate Conductor of the *National Symphony Orchestra of the Dominican Republic*.

As guest conductor, among the orchestras he has worked with, there are the *RTÉ National Symphony Orchestra* of Ireland, *Zagreb Philharmonic Orchestra*, *Frankfurter Museum Orchestra*, *Filarmonica "Toscanini"*, *National Orchestra of the Romanian Radio*, *Orquesta Sinfónica de Castilla y León*, *Bilbao Symphony Orchestra*, *Murcia Symphony Orchestra*, *Orquesta de Córdoba*, *Sarajevo Philharmonic Orchestra*, *Freixenet Symphony Orchestra of the Reina Sofia School of Music*, *Guildhall School of Music Orchestra*, *National Symphony Orchestra of the Dominican Republic* and almost all the philharmonic orchestras of Romania.

Since February 2010 he worked as assistant to Maestro Dmitrij Kitajenko with orchestras such as the *Berliner Philharmoniker*, *Münchner Philharmoniker* or *Leipzig Gewandhaus Orchestra* among others. At the same time he also worked as assistant to Maestro Jesús López Cobos with orchestras such as the *National Orchestra of Spain*, *Symphony Orchestra of Galicia*, etc.

He has performed with renowned soloists such as Mariana Nicolesco, John O'Connor, Ning Feng, Alexandru Tomescu, Monika Leskovar, Suzanne Murphy, Viktor Derevianko, Cristina Anghelescu, Celine Byrne, Filip Papa, Bruno Vlahek, Erzhan Kulibaev, etc.

During the *IX Edition of the "A. Toscanini" International Conducting Competition* he won the *Special Prize of the Filarmonica "Toscanini"* through the direct vote of the orchestra. He is also a prize winner in the conducting competitions organized by the *Orquesta de Córdoba* (Spain) and *Bilbao Symphony Orchestra* (Spain).

In August 2007 the *Romanian National Television (TVR)* produced and broadcasted a 30 minutes portrait film about Mihnea Ignat.

## VICENTE HUERTA

Vicente Huerta s-a născut în Lliria, Spania, unde a început să studieze muzica. Ulterior, și-a continuat pregătirea de specialitate la *Conservatoarele de Muzică* din Valencia, Barcelona și Bruxelles, cu profesorii J. Alós, J. Linares, A. León Ara și Thanos Adamopoulos. În Belgia, la *Conservatorul Regal* din Bruxelles, Vicente Huerta a obținut calificative excelente și recunoaștere valorică, câștigând *Premiul I pentru Virtuozitate* cu cea mai înaltă distincție. De asemenea, este câștigătorul *Premiului I* al următoarelor concursuri naționale și internaționale: Băguena, Ciudad de Soria și Gyenes.



Artist versatil, ca solist a colaborat cu dirijori, precum: R. Janssens, Dewez, M. Bragado, E. Garcia, O. Alonso, J.L. García Asensio, M. Thomas, H. Adams, M. Minsky, B. Madey, G.A. Nosedá, J. Ross.

În domeniul pedagogic, Vicente Huerta a profesat, între anii 1999 - 2005, ca și cadru didactic la *Conservatorul Superior de Muzică* din Madrid. Studenții săi au câștigat cele mai importante premii ale unor prestigioase concursuri pentru vioară: „*Queen Elisabeth*”, „*Ceaikovski*”, Tokio, „*Tibor Varga*”, „*Pablo de Sarasate*” etc. Ca solist și profesor, Vicente Huerta a fost invitat frecvent să concerteze cu orchestre de tineret din Spania și din alte state europene; totodată, a fost invitat să susțină cursuri de măiestrie și a participat la festivaluri în diverse centre muzicale din Europa, Asia și America.

În 2011, Vicente Huerta a înregistrat coloana sonoră (partitura pentru vioară solo) a filmului „*The Skin I Live In*” („*Pielea în care locuiesc*”) de Pedro Almodóvar, aceasta aducându-i compozitorului Alberto Iglesias *Premiul „Goya” pentru cea mai bună muzică originală*.



Vicente Huerta was born in Lliria, Spain where he began to learn music. He studied at the *Conservatories of Music* in Valencia, Barcelona and Brussels with Professors J. Alós, J. Linares, A. León Ara and Thanos Adamopoulos. He earned the highest marks, award-winning recognition, and the *First Prize for Virtuosity* with the highest distinction from the *Royal Conservatory of Brussels*, Belgium. Vicente Huerta was the *1st Prize* winner of the following music national and international competitions: Băguena, Ciudad de Soria, and Gyenes. He is a versatile artist. As a soloist, he has collaborated with conductors such as: R. Janssens, Dewez, M. Bragado, E. Garcia, O. Alonso, J.L. García Asensio, M. Thomas, H. Adams, M. Minsky, B. Madey, G.A. Nosedá, J. Ross, etc.

In the education field, Huerta was a professor at the *Reina Sofia Superior Conservatory of Music* in Madrid, Spain from 1999 to 2005. His students won the most important prizes in leading international violin competitions: „*Queen Elisabeth*”, „*Tchaikovsky*”, Tokio, „*Tibor Varga*”, „*Pablo de Sarasate*”, etc. As a soloist and professor, Vicente Huerta has been invited regularly to perform with youth orchestras in Spain and the rest of Europe. He also has been invited to lead courses and to perform in festivals all over Europe, Asia, and America.

In 2011, Vicente Huerta recorded the soundtrack (the solo violin part) of Pedro Almodóvar's film, „*The Skin I Live In*”. The soundtrack brought to the composer Alberto Iglesias the „*Goya*” *Award for Best Original Score*.



## EDOUARD LALO (1823 - 1892)

Compozitorul și violonistul francez Edouard Lalo s-a născut la Lille, în anul 1823, provenind dintr-o familie de origine spaniolă. A studiat mai întâi în orașul natal, apoi din 1839 la Conservatorul din Paris (vioara cu Habeneck și compoziția cu Schulhof). Atras de muzica de cameră, Lalo a fost membru fondator al Cvartetului "Armingaud", susținând numeroase concerte apreciate de public. Din 1860 s-a dedicat compoziției, participând și la mișcarea de reînnoire a muzicii franceze (înființarea Societății Naționale de Muzică în 1871).

A abordat genuri diverse, vădind un talent deosebit și o remarcabilă productivitate: opere (*Roi d'Ys*, *Fiesque*, *La Jacquerie*), balete (*Namouna*), muzică de cameră și vocală, patru concerte pentru vioară, concerte pentru violoncel și pentru pian.

"Lui Lalo îi este caracteristică expresia melodică elegantă și proaspătă, într-o învăluire armonică clară, luminoasă, diatonică, calchiată pe o ritmică avântată de sorginte folclorică (spaniolă, rusă, norvegiană și bretonă), ce conferă muzicii sale pregnanță și-i determină particularizarea stilului, definind mai distinct specificitatea franceză. Altfel spus, modernitatea muzicii sale se întemeiază pe culoarea neo-modală, desprinsă din modificările categoriale ale planurilor melodico-armonice ce determină serioase deveniri repercutabile și în planul formelor, rezultatul artistic fiind fascinant prin bogăția sa." (Vasile Iliuț)

**Simfonia spaniolă pentru vioară și orchestră, op. 21** (compusă în 1874 pentru celebrul violonist Pablo de Sarasate) realizează un compromis între stilul simfonic și cel concertant, vizând atât strălucirea și jocul de timbruri ale orchestrei, cât mai ales virtuozitatea debordantă și expresivitatea solistului. Alcătuită din cinci părți, lucrarea se bazează pe teme și ritmuri de dans iberice, preluate din folclor sau create în spiritul bogatului tezaur artistic al poporului spaniol.

Prima parte (*Allegro non troppo*) debutează cu o scurtă introducere orchestrală ale cărei accente energice imprimă muzicii un caracter voluntar. Pe firul obișnuit al formei de sonată sunt expuse două teme contrastante, intonate atât de vioara solistă, cât și de orchestră.

Partea a doua (*Scherzando. Allegro molto*) se desfășoară în atmosfera unei serenade. Pe fundalul ritmului pregnant al orchestrei se înalță cântul capricios al violinei solo, când melancolic, când plin de viață.

Partea a treia (*Intermezzo. Allegro non troppo*) evidențiază o formă de lied tripartit (A-B-A) și este construită pe caracteristicile dansului *Habanera*.

Partea a patra (*Andante*) reprezintă mișcarea lentă a ciclului, pătrunsă de un lirism cald și convingător. Melodia violinei soliste, impregnată de elemente ale folclorului andaluz, exprimă o stare emoțională deosebită, străbătută de melancolie.

Ultima parte (*Rondo. Allegro*) îmbină strălucit arhitecturile de *rondo* și de *sonată*, într-o atmosferă exuberantă. Celebră a devenit tema refrenului, concepută în spiritul dansului spaniol *malaguena*.



## PIOTR ILICI CEAIKOVSKI (1840 - 1893)

Creația simfonică ceaikovskiană poate fi încadrată în două perioade: prima - datează din anii 1866 - 1876 și cuprinde primele trei simfonii; a doua - din anii 1877 - 1893, când au luat naștere ultimele trei simfonii care i-au adus compozitorului celebritatea, ca simfonist (*Simfonia "Manfred"* se obișnuiește a fi socotită a șaptea lucrare de acest gen). Ambele grupuri simfonice "împărtășesc", în sens de numitor comun, programatismul, inspirația din folclorul muzical rus, frumusețea melodică, dominația trăsăturilor lirice; se deosebesc prin nivelul diferit al realizării stilistice și tehnice, prin unitatea mijloacelor de expresie, prin determinarea cu care dezvoltă principiul programatic, care - mai mult decât tendințele ilustrative ale lui Berlioz sau Liszt) poate fi asemuit cu viziunile filosofice și ideatice ale simfonismului beethovenian. În primele trei simfonii, se poate remarca un impuls creator în spiritul *Simfoniei pastorale*, în următoarele, în spiritul *Simfoniei nr. 5*; primele sunt mai lirice, mai "liniștite", sunt de expresie populară, celelalte denotă dramatism și o exprimare deosebit de specială, adeseori trăiri de o intensitate covârșitoare și un conținut simfonic de natură filosofică, anticipând drumul pe care a mers, mai târziu, Gustav Mahler; în unele lucrări, și Dmitri Șostakovici. Primele trei simfonii n-au reușit să intre în repertoriul internațional permanent, deși, cu o relativă frecvență, poate fi ascultată *Simfonia nr. 1 în Sol minor, op. 13, "Visuri de iarnă"*.

Seria marilor lucrări ceaikovskiene o inaugurează *Simfonia nr. 4 în Fa minor, op. 36*. Piotr Ilici Ceaikovski a definitivat cea de-a patra simfonie într-o perioadă tulburătoare a vieții sale, marcată de o profundă amărăciune sufletească: "*M-am simțit teribil de deprimat iarna trecută, pe când compuneam simfonia, aceasta neînsemnând nimic altceva decât un ecou al suferințelor pe care le-am îndurat în acea vreme. Doar un ecou, pur și simplu.*" După ce, în iulie 1877, a încheiat dezastruoasa căsătorie cu Antonia Miliukova (a cărei labilitate emoțională a degenerat într-un dezechilibru psihic acut), compozitorul a manifestat simptome nevrotice îngrijorătoare, specifice unei puternice crize depresive. Părăsind Moscova, împreună cu soția sa, la puțin timp după ce începuse să compună prima parte din *Simfonia nr. 4*, Ceaikovski i-a expediat manuscrisul neterminat Nadejdei von Meck, confidenta și patroana sa spirituală, precizându-i și câteva „instrucțiuni”



În eventualitatea morții (a cărei presimțire începuse să-l obsedeze, năruindu-i sănătatea mentală). După câteva săptămâni, a solicitat să i se returneze manuscrisul, pentru ca în luna decembrie să se simtă destul de întremat spre a putea să continue munca de creație; o lună mai târziu, orchestrația era deja finalizată.

Tânjind încă demult să câștige încrederea Nadejdei von Meck, fiind conștient de prețuirea dezinteresată și loialitatea ce i le arătase această aristocrată generoasă pasionată de artă, compozitorul a ținut să-și exprime la rândul său recunoștința, dedicându-i lucrarea cu mențiunea „*cele mai bune prietene*”.

### **Nadejda Filaretovna von Meck (1831 - 1894)**

Începută la Moscova, în iarna anului 1876, și finalizată doi ani mai târziu, la San Remo, **Simfonia nr. 4 în Fa minor, op. 36** a fost prezentată în primă audiere sub conducerea dirijorală a lui N. G. Rubinstein.

Lucrarea este precedată de o introducere (*Andante sostenuto*), în care este expus motivul destinului, întruchiparea înverșunatului conflict dintre aspirațiile către fericire ale omului și soarta potrivnică acestora; acest leitmotiv domină întreaga desfășurare sonoră, străbătând amenințător mișcările simfoniei. Impulsionat fiind chiar de beneficiara acestei splendide ofrande muzicale, autorul simfoniei explica semnificația leitmotivului inserat în debutul ei: „*este destinul... acea forță fatidică a sorții ce împiedică fericirea să-și atingă scopul.*”

Prima parte (*Moderato con anima*) este concepută în formă de *sonată*, cu două idei tematice de o cantabilitate aleasă, umbrite însă de semnalul sumbru al destinului; tema principală are înfățișarea unui vals și este enunțată de violoncelle și de violoncele, iar tema secundară, intonată de clarinetul solo, servește drept punct de plecare pentru izbucnirea unui val de expansiune lirică.

„*Exprimând doar o altă fază depresivă*” (după opinia compozitorului), partea a doua (*Andantino in modo di canzone*) reprezintă o poetică evadare de la imaginile apăsătoare ale primei părți; totul se petrece la hotarul dintre vis și realitate. Din punct de vedere arhitectonic, mișcarea este un *lied tripartit* obișnuit, impulsionat de melodia grațioasă a oboiului solo, ce îndeplinește rolul tematic principal.

### **Isaac Levitan (1860 - 1900), “Zi însorită” (1883 - 1884), Muzeul de Artă din Tașkent**

Partea a treia (*Scherzo. Allegro*), „*o procesiune de imagini stranii, sălbatice și dezbinată*”, se desfășoară în *pizzicato*, marcând astfel și o atitudine contrastantă. Doar în secțiunea mediană (*Trio*), suflătorii

aduc o melodie robustă, ce accentuează coloritul popular al mișcării.

Finalul (*Allegro con fuoco*), „*o imagine picturală ce sugerează reunirea fericită a oamenilor spre a sărbători bucuria vieții*”, valorifică melodia populară rusă „*În câmp stătea un mesteacăn*”, pe baza căreia construiește un șir de strălucitoare variațiuni, între care intercalează episoade cu caracter de marș sau scurte dezvoltări contrapunctice.



With Tchaikovsky's first three symphonies, he generally paid homage to the classical symphony form, choosing not to break new ground for his free form ideas. Yet, he still struggled with matching his style to this form. Tchaikovsky's early symphonies as naturally less mature and certainly less powerful than his later symphonies. But, they are still filled with original and delightful things: the fanciful dreaminess of *the First* („*Winter Daydreams*”), the ebullience of *the Second* („*Little Russian*”), and inventive inner movements of *the Third* („*Polish*”).

With the last three symphonies, Tchaikovsky had begun to impose his unique personality on the symphony, harnessing it as a vehicle for his own artistic statements. With a novice composer this would have been ridiculed to no end, but Tchaikovsky's maturity and experience with composing allowed him this latitude. The crowning ideas in his life (conflict and struggle) made themselves so explicitly known in the last three symphonies. This is what gives these symphonies their dramatic and intensely emotional qualities, the achievement being, of course, that Tchaikovsky was so very capable at conveying his inner emotions into musical form, especially a musical form that was notoriously rigid in form - the symphony. „*Manfred*” *Symphony* stands apart from the others in many ways. It is not a symphony in the true sense of the word. *Sonata form* was completely dispensed with and the music is entirely programmatic (its structure relies more on the written program than it does from the logical development of musical ideas). With this respect, „*Manfred*” *Symphony* might better be called a *suite* rather than a *symphony*.

In December 1876, Tchaikovsky began an epistolary relationship with Mrs. Nadezhda von Meck, a wealthy widow and ardent fan of his music. Mme. von Meck offered to become Tchaikovsky's patron on the condition that they never meet in person; Tchaikovsky agreed. Soon after von Meck first wrote to Tchaikovsky, he began work on *the Fourth Symphony*. As he wrote, Tchaikovsky kept von Meck informed of his progress. He dedicated *the Fourth Symphony* “to my



*best friend*,” which simultaneously paid tribute to von Meck and insured her privacy.

Six months later, Tchaikovsky encountered Antonina Ivanova Milyukova, a former *Conservatory* student obsessed with her one-time professor. She sent Tchaikovsky several impassioned letters, which alarmed the composer; eventually Milyukova threatened to kill herself if Tchaikovsky did not return her affection. This untenable situation, combined with Tchaikovsky’s tortured feelings about his sexual orientation and his desire to silence gossip about it, led to a hasty, ill-advised union. Tchaikovsky fled from Milyukova a month after the wedding (their marriage officially ended after three months, although they were never divorced). Tchaikovsky subsequently suffered a nervous breakdown and three years passed before he was able to compose again.

Beginning with *the Fourth Symphony*, Tchaikovsky highlighted a musical exploration of the concept of „Fate” as an inescapable force. In a letter to Meck, the composer explained, “*The introduction is the seed of the whole symphony, undoubtedly the central theme. This is Fate, i.e., that fateful force which prevents the impulse to happiness from entirely achieving its goal, forever on jealous guard lest peace and well-being should ever be attained in complete and unclouded form, hanging above us like the Sword of Damocles, constantly and unremittingly poisoning the soul. Its force is invisible and can never be overcome. Our only choice is to surrender to it, and to languish fruitlessly.*” The symphony’s first performance took place on the occasion of a *Russian Musical Society* concert in Moscow, on February 22 (or the 10<sup>th</sup>, using the calendar of the time), 1878, with Nikolai Rubinstein as conductor.

*The Fate motive* blasts open the symphony (*Moderato con anima*) with a mighty declaration of brasses and bassoons. “*One’s whole life is just a perpetual traffic between the grimness of reality and one’s fleeting dreams of happiness,*” Tchaikovsky wrote of this movement. This theme returns later in the movement and at the end of the fourth, a reminder of destiny’s inescapability.

The beauty of the solo oboe that begins the *Andantino* beckons, and the yearning countermelody of the strings surges with surprising energy before it subsides. In the *Scherzo*, Tchaikovsky departs from the heaviness of the previous movements with pizzicato strings. Tchaikovsky described this playful movement as a series of “*capricious arabesques.*”

Like the first movement, the *Finale* bursts forth with a blaze of sound. Here, Tchaikovsky incorporates a famous Russian folk song, “*In the Field Stood a Birch Tree*”, as one of its themes. Marked *Allegro con fuoco*, the music races by like a raging inferno. Abruptly, *the Fate motive* returns and the symphony concludes with barely controlled frenzy, accented with numerous cymbal crashes.